

Allerheiligen
1 november 2024
M. Assumpta

Eerste lezing (Apok. 7,2-4,9-14)
Uit het boek der openbaring

Ik, Johannes, had een visioen.
Ik zag vier engelen komen met de opdracht de aarde en de zee te bestraffen,
en vernieling aan te brengen.
Maar dan dook plots vanuit het oosten een andere engel op.
Hij riep: 'Wacht even.
Breng nog geen schade toe aan het land, de zee en de bomen.
Eerst moet een teken worden aangebracht op het voorhoofd
van al wie God trouw is gebleven.'
En dan zag ik hoeveel het er waren,
die zo een teken kregen:
honderdvierenveertigduizend.
Ze kwamen uit de twaalf stammen van de Israëlieten.
Maar daarnaast zag ik ook een enorme menigte, die niemand tellen kon,
uit alle rassen en stammen en volken en talen.
Zij stonden voor de troon van God, en voor een onschuldig lammetje.
Ze droegen witte kleren, en hadden palmtakken in de hand.
Luid riepen zij:
'Onze redding komt van God, die op de troon zetelt,
en van het lam!'
Rond de troon stonden de engelen,
samen met vierentwintig oudsten
en ook een leeuw, een stier, een mens en een arend.
Zij bogen diep en bejubelden God:
'Lof en heerlijkheid en wijsheid
en dank en eer en macht en sterkte aan onze God
tot in alle eeuwigheid, amen!'
Toen vroeg mij een van de oudsten:
'Wie zijn dat in die witte kleren en waar komen zij vandaan?'
Ik antwoordde hem:
'Heer, dat weet ú toch zelf.'
Toen zei hij:
'Dat zijn degenen die grote verdrukking hebben gekend.
Ze hebben hun kleren wit gewassen
met het bloed van het lam.'

Tweede lezing (1 Joh., 3, 1-3)
Uit eerste brief van de apostel Johannes

Vrienden,
groot is de liefde die de Vader ons betoond heeft!
Wij worden zijn kinderen genoemd,
en dat zijn we ook.
De mensen van de wereld geloven dat niet,
omdat zij God niet erkennen.
Lieve vrienden,
nu reeds zijn wij Gods kinderen,

en wat wij zullen zijn weten we nog niet.
Maar wij weten wel
dat wij later aan Hem gelijk zullen zijn;
want wij zullen Hem zien zoals Hij is.
Wie in die verwachting leeft,
leeft volgens Gods wil,
zoals Jezus leeft volgens Gods wil.

Evangelie (Mt., 5. 1-12)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Matteüs

Toen Jezus zag dat een grote menigte hem volgde,
trok hij de bergen in.
Hij ging zitten, en liet zijn leerlingen bij zich komen.
En hij sprak hen toe:
`Gelukkig die nederig van hart willen zijn,
want zij zullen tot het Rijk van God behoren.
Gelukkig die verdriet hebben,
want zij zullen getroost worden.
Gelukkig die zich zachtmoedig gedragen,
want zij zullen betekenis hebben bij de mensen.
Gelukkig die hongeren en dorsten naar een rechtvaardige wereld,
want zij zullen ooit verzadigd worden.
Gelukkig die barmhartig zijn,
want zij zullen zelf barmhartigheid ondervinden.
Gelukkig die zuiver van gemoed zijn,
want zij zullen God zien.
Gelukkig die vrede brengen,
want zij zullen genoemd worden: kinderen van de Vader.
Gelukkig als ze jullie vervolgen omdat jullie gerechtigheid nastreven,
want zo een mensen vormen het Rijk van God.
Gelukkig zijn jullie, als ze jullie uitschelden
en jullie van allerlei kwaad betichten omdat jullie mij volgen.
Weest blij en juicht,
want jullie gezegend worden in Gods rijk.

Homilie

Z en B,

wie deze namiddag naar de begraafplaats van Ver Assebroek gaat voor het project 'Leven en Dood anders' moet eens gaan kijken, achteraan het oude ommuurde kerkhof, rechts van de doorgang naar het nieuwe kerkhof.

Daar staat een eenvoudig kruisje, zonder naam, zonder datum.

En ervoor ligt een oude verweerde kei.

Met één woord: WAAROM.

Er heeft wellicht nooit een naam op dat kruisje gestaan.

Want waarschijnlijk is dat het grafje van een pasgeboren kindje, of zelfs dat nog niet.

Een kindje misschien dat reeds in de moederschoot was gestorven.

En daarom nooit een naam heeft gekregen.

Dat ene woord 'waarom' komt zo goed als zeker van jonge ouders, die het hebben uitgeschreeuwd:

Waarom? Waarom moest dat gebeuren?

Waartoe diende het dat wij jarenlang gedroomd hebben van leven dat zou groeien uit onze liefde? Waartoe diende het dat ik als moeder negen maanden lang dat leven heb voelen groeien onder mijn hart?

Dat wij alles klaar hebben gemaakt om dat nieuwe wezentje welkom te heten?

En dat – wanneer het eindelijk verscheen – zijn adem stokte, zijn oogjes gesloten bleven, zijn hartje had opgehouden met kloppen?

Waarom? Waartoe?

Ik denk dat het dat is wat in dat ene woord besloten ligt: Een bittere vraag om de zin van een leven dat geen kans tot ontplooiing heeft gekregen?

Of gaat die vraag verder?

Is het ook niet de diepste vraag naar wat het leven zinvol maakt, ook het zo korte, amper begonnen leven?

Het leven van één ademtocht, van één zucht, of zelfs nog dat niet. Het leven van negen maanden groei, en dan niets meer.

Het feit dat dit verlies tot deze schreeuw heeft geleid, zegt ook dat dit 'even' voldoende was om een band van liefde te smeden?

In ieder geval hebben mensen – een vader, een moeder, grootouders misschien – daar aan dat korte leventje eer willen brengen.

Zij hebben dat kruisje daar geplaatst, en die steen daar gelegd, en de vraag meegegeven 'Waarom?'

Hoewel die kleine mens nooit een naam heeft gekregen, is die blijven leven, zolang die moeder en die vader hebben geleefd. Het is blijven leven in hun herinnering, in hun pijn om een verloren droom, ja, in hun liefde.

En waarschijnlijk leefde diep in hun hart ook het verlangen: dat het waar zou mogen zijn dat er een weerzien volgde. Dat er een 'ergens' zou zijn waar deze kleine mens wel een naam zou hebben, en een gezicht.

En misschien kwam dan bij hen de vraag naar boven: "zal het ons herkennen? Zal het ons 'mama' noemen, en 'papa'?"

Zo is die vraag 'Waarom' ook een antwoord op onze diepste vraag, ons diepste verlangen, het verlangen namelijk naar gaarne zien en gaarne gezien worden.

In zijn zuiverste vorm.

Want het verdriet van die ouders, en misschien ook hun radeloosheid had te maken met liefde in haar zuiverste vorm.

Herinneringen aan die kleine mens hadden ze niet. Een lach hadden ze er niet van gekregen. Zijn stem was hen onbekend.

Daar was geen sprake van liefde en wederliefde.

Niets was er dat hen tot liefhebben had bewogen.

En toch, ze hielden van dat wezentje met al de vezels van hun lichaam.

Belangeloze liefde, dat was het.

En dat behoort tot de kern van het mens-zijn.

En wie zich gelovig noemt, die erkent dat liefhebben door de schepper in het diepste zijn van

de mens is ingeplant.

Want dat is het waarom de schepper aan de mensen het leven heeft gegeven.

En als hij dit uit liefde – belangeloze liefde - heeft gedaan, waarom zou hij het dan laten ophouden als de tijd die de mens is toegemeten hier op aarde een einde neemt?

Waarom?

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.

